

Sygnatura akt I C 1774/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Witek

Protokolant: Ewelina Tomoń

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **J. C.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. w B.**

o zapłatę

1. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 8 listopada 2012r. w sprawie I Nc 86/12 uchyla i powództwo oddala;
2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze kwotę 16.312 zł tytułem opłaty sądowej od ponoszenia której pozwany był zwolniony.

Sygn. akt I C 1774/12

UZASADNIENIE

Powód J. C. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 435 000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 1 % w skali roku od kwoty 435 000 zł od dnia 27 sierpnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. i z ustawowymi odsetkami od kwoty 435 000 zł od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 14 400 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uzasadniając swoje żądanie powód twierdził, że dnia 27 sierpnia 2007 r. udzielił stronie pozwanej pożyczki na kwotę 435 000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 1 % w skali roku z terminem płatności do dnia 31 marca 2008 r. Pożyczka nie została zwrócona w terminie. Pozwana spółka, reprezentowana przez K. S. (1) pełniącemu funkcję prezesa zarządu Spółki, wobec wezwania do zapłaty pismem z dnia 21 maja 2012 r., uznała roszczenie w całości wraz z odsetkami stanowiącymi na dzień 20 maja 2012 r. kwotę 231 899 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 86/12 (k. 14) zasądzono od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w B. na rzecz powoda J. C. 435 000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 1 % w skali roku od kwoty 435 000 zł od dnia 27 sierpnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. i z ustawowymi odsetkami od kwoty 435 000 zł od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 12 655 zł z tytułu kosztów procesu, w tym kwotę 7 217 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. w B. wniosła zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu strona pozwana podała, iż kwota pożyczki z dnia 27 sierpnia 2007 r. została w całości oddana. Strony posiadały bowiem wzajemne wierzytelności, które na mocy faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2011 r. uległy potrąceniu w ten sposób, że powód stał się dłużnikiem strony pozwanej do kwoty 491 106,79 zł. Jednocześnie po odwołaniu K. S. (1) z funkcji prezesa zarządu spółki, stwierdzono brak dokumentów potwierdzających zwrot kwoty pożyczki. Strona pozwana zakwestionowała datę powstania dokumentu w postaci wezwania do zapłaty z dnia 21 maja 2012 r. oraz uznania długu przez K. S. (1) i jego umocowania do złożenia tegoż oświadczenia, stwierdzając, że powstania dokumentów doszło już po odwołaniu K. S. (1) z zajmowanej funkcji. Argumentując strona wskazała między innymi na czteroletnią bezczynność pożyczkodawcy oraz brak doręczenia wezwania do zapłaty za pośrednictwem poczty.

W piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2013 r. strona powodowa podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

J. C. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...)J. C., zaś w ramach działalności gospodarczej zajmował się (...) współpracując z (...) Sp. z o.o. w B..

(dowód: przesłuchanie powoda – e-protokół rozprawy z dnia 10 września 2013 r. od godz. 00:09:50 do godz. 00:15:00).

Dnia 27 sierpnia 2007 r. J. C. w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą udzielił (...) Sp. z o.o. w B. pożyczkę w kwocie 435 000 zł z terminem płatności do dnia 1 kwietnia 2008 r. Strony określiły odsetki kapitałowe od dnia zawarcia umowy do dnia zwrotu pożyczki w wysokości 1 % w skali roku.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 27.08.2007 r. k. 4-5, zeznania świadka A. P. – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:12:01 do godz. 00:28:00, K. S. (1) – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:37:00 do godz. 00:59:00, A. S. – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:28:50 do godz. 00:36:00, przesłuchanie powoda – e-protokół rozprawy z dnia 10 września 2013 r. od godz. 00:09:50 do godz. 00:15:00).

Celem pożyczki było nabycie przez (...) Sp. z o.o. w B. nieruchomości położonej w B. stanowiącej hotel (...). Strony planowały przy tym dalszą współpracę w ramach funkcjonowania hotelu. Pieniądze stanowiące przedmiot pożyczki pochodziły ze zbycia przez powoda przedsiębiorstwa w postaci (...).

(dowód: przesłuchanie powoda – e-protokół rozprawy z dnia 10 września 2013 r. od godz. 00:09:50 do godz. 00:49:00).

Dnia 28 sierpnia 2007 r. J. C. dokonał przelewu kwoty 435 000 zł z osobistego rachunku bankowego na rzecz (...) Sp. z o.o. w B. tytułem pożyczki na nabycie nieruchomości.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 6).

Następnie J. C. w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą udzielił (...) Sp. z o.o. w B. jeszcze kilku kolejnych pożyczek między innymi na kwotę 10 000 zł i 90 000 zł.

(dowód: zeznania świadka A. P. – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:12:01 do godz. 00:28:00, K. S. (1) – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:37:00 do godz. 00:59:00).

Strony prowadziły również współpracę gospodarczą podejmując dalsze wspólne przedsięwzięcia. Na początku 2012 r. (...) Sp. z o.o. w B. zbyła nieruchomość położoną w B. stanowiącą hotel (...).

(dowód: przesłuchanie powoda – e-protokół rozprawy z dnia 10 września 2013 r. od godz. 00:09:50 do godz. 00:20:00).

J. C., mając wątpliwości co do zwrotu pożyczki przez (...) Sp. z o.o. w B., zwrócił się z pytaniem do biura (...), które zajmowało się rozliczeniem podatkowym działalności gospodarczej prowadzonej przez J. C., czy pożyczka została rozliczona.

(dowód: zeznania świadka A. P. – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:12:01 do godz. 00:28:00).

Wobec negatywnej informacji uzyskanej od biura (...), J. C. pismem datowanym na dzień 21 maja 2012 r. wezwał (...) Sp. z o.o. w B. do zwrotu pożyczki udzielonej dnia 27 sierpnia 2007 r. w kwocie 435 000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 1 % w skali roku od kwoty 435 000 zł od dnia 27 sierpnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. i z ustawowymi odsetkami od kwoty 435 000 zł od dnia 1 kwietnia 2008 r.

Jednocześnie na dokumencie stanowiącym wezwanie do zwrotu pożyczki K. S. (1) podał, że otrzymał przedmiotowe wezwanie dnia 21 maja 2012 r. Złożył oświadczenie, że potwierdza wysokość zadłużenia wskazaną w wezwaniu wraz z odsetkami w kwocie 231 899 zł na dzień 20 maja 2012 r. Podał, że zwróci kwotę zadłużenia wraz z odsetkami do dnia 31 maja 2012 r. Pod oświadczeniem na pieczęci „Prezes Zarządu” K. S. (1) złożył swój własnoręczny podpis.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 21 maja 2012 r. wraz z oświadczeniem z dnia 21 maja 2012 r. k.).

W 2012 r. K. S. (1) informował A. S. o tym, że wszystkie zobowiązania wobec J. C. zostały uregulowane.

(dowód: zeznania świadka A. S. – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:28:50 do godz. 00:36:00).

K. S. (2) przy porządkowaniu mieszkania znalazła dokumenty w postaci umowy pożyczki z dnia 17-08-2007 r. na kwotę 435.000 zł w treści której obok nazwiska pożyczkodawcy J. C. wpisano (...)

(dowód: zeznania świadka K. S. (2) - k. 134 , umowy – k. 110, 111)

K. S. (1) sprawował funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. w B. do lipca 2012 r., następnie Prezesem Zarządu został D. S.. Jednocześnie wobec K. S. (1) przed Prokuraturą Rejonową w B. toczą się postępowania przygotowawcze między innymi w sprawie fałszowania dokumentów i zaboru dokumentów (...) Sp. z o.o. w B..

(dowód: zeznania świadka A. S. – e-protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2013 r. od godz. 00:28:50 do godz. 00:36:00).

Bezsporne jest iż K. S. (1) pozostaje w konflikcie z synem D. S. , natomiast współpracuje z J. C. .

Sąd zważył, co następuje:

Powód J. C. domagał się od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 435 000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 1 % w skali roku od kwoty 435 000 zł od dnia 27 sierpnia 2007 r. do dnia 31 marca 2008 r. i z ustawowymi odsetkami od kwoty 435 000 zł od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty z tytułu pożyczki z dnia 27 sierpnia 2007 r., której termin spłaty upłynął dnia 1 kwietnia 2008 r. Jednocześnie wskazywał na uznanie roszczenia przez (...) Sp. z o.o. w B. dnia 21 maja 2012 r.

W przedmiotowej sprawie bezsporny pozostawał fakt zawarcia w przeszłości przedmiotowej umowy pożyczki . Fakt ten potwierdził pozwany , zatem mimo braku oryginału umowy Sąd badał dalsze okoliczności i zarzuty stron , rozważając w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia .

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. w B. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, a także zarzut spełnienia świadczenia.

Niespornym było, iż J. C. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) J. C.. Poza sporem było nadto, iż powód dnia 27 sierpnia 2007 r. pożyczył stronie pozwanej kwotę 435 000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 1 % w

skali roku, z terminem płatności do dnia 1 kwietnia 2008 r., w celu nabycia przez spółkę nieruchomości. Spór dotyczył natomiast tego, czy powód dokonał wymienionej czynności prawnej w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, czy jako osoba prywatna, co decydowało o terminie przedawnienia roszczenia.

W związku z podniesionym przez stronę pozwaną zarzutem przedawnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu, koniecznym stało się zbadanie przez Sąd w pierwszej kolejności zasadności zgłoszonego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda, w szczególności czy w dniu wniesienia pozwu roszczenie J. C. wobec (...) Sp. z o.o. w B. o zapłatę było przedawnione. Z treści art. 117 § 2 k.c. in principio wynika bowiem, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia.

W tym zakresie Sąd zważył, że zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Na gruncie przepisów art. 2 i art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jedn. tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.) Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał cechy charakteryzujące działalność gospodarczą i roszczenia z nią związane, opowiadając się w zdecydowanej większości orzeczeń za szerokim rozumieniem tych pojęć na gruncie art. 118 k.c. Działalność gospodarczą wyróżnia profesjonalny charakter, a więc stały, nie amatorski i nie okazjonalny, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku, powtarzalność działań i uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Wymieniane cztery typy działalności gospodarczej (wytwórcza, budowlana, handlowa i usługowa) mają charakter umowny i nie wyczerpujący, a zatem działalnością gospodarczą mogą być także czynności nie mieszczące się w żadnej z tych kategorii. Związek roszczenia z działalnością gospodarczą istnieje wówczas, gdy przynajmniej wierzyciel jest przedsiębiorcą w chwili dokonywania określonej czynności, a sama czynność pozostaje w normalnym funkcjonalnym związku przyczynowym z tą działalnością, w szczególności gdy została podjęta w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego przedsiębiorcy, przy czym czynność ta nie musi należeć do stale podejmowanych czynności typowych ze względu na przedmiot działalności przedsiębiorcy ani nie musi mieścić się w ramach przedmiotu prowadzonej przez niego działalności, a więc nie musi być ujęta w statucie lub w rejestrze jako należąca do zakresu działalności przedmiotowej tego przedsiębiorcy (porównaj między innymi uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r. III CZP 40/91, OSNC 1992/2/71, z dnia 11 czerwca 1992 r. III CZP 64/92, OSNC 1992/12/225, z dnia 14 maja 1998 r. III CZP 12/98, OSNC 1998/10/151, z dnia 25 listopada 2011 r. III CZP 67/11, jeszcze niepubl. oraz wyroki z dnia 31 stycznia 2008 r. II CSK 417/07 i z dnia 19 października 2011 r. II CSK 80/11, niepubl.). Jedynie zatem wówczas, gdy czynność nie jest dokonana w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności przedsiębiorcy i pozostaje poza zakresem jego funkcjonowania, nie jest czynnością związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej, w rozumieniu art. 118 k.c.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy, zdaniem Sądu, bez wątplenia należy stwierdzić, że udzielenie przez J. C. przedmiotowej pożyczki z dnia 27 sierpnia 2007 r. było działaniem mającym związek, nie tylko z prowadzeniem przedsiębiorstwa, ale także z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że działalność J. C. w postaci (...) miała charakter gospodarczy. Dodatkowo J. C. - jak sam przyznał - w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmował się również (...) współpracując przy tym ze stroną pozwaną. To właśnie zamiar nabycia przez spółkę nieruchomości w postaci położonego w B. Hotelu (...) był celem umowy pożyczki z dnia 27 sierpnia 2007 r. udzielonej przez powoda, co potwierdza związek czynności prawnej z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Co więcej na podstawie zeznań A. P. i K. S. (1), Sąd ustalił, że w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą J. C. udzielił (...) Sp. z o.o. w B. jeszcze kilku kolejnych pożyczek między innymi na kwotę 10 000 zł i 90 000 zł. Powód podkreślił natomiast w treści swojego przesłuchania, że liczył na dalszą współpracę w ramach prowadzonej przez stronę pozwaną działalności gospodarczej w postaci Hotelu (...). Pożyczka z dnia 27 sierpnia 2007 r. nie stanowiła zatem ani czynności prawnej jednorazowej, ani jednego rodzaju, była ona zaś częścią szerszej współpracy gospodarczej, która polegała między innymi na udzielaniu stronie pozwanej pożyczek. Nadto poza zamiarem kontynuowania przez powoda współpracy gospodarczej ze stroną pozwaną na innych polach, celem udzielenia pożyczki była również chęć zysku. Jak bowiem podkreślał J. C. chciał, „aby pieniądze pracowały”. Ustalona przez strony wysokość umownych odsetek kapitałowych na poziomie 1 % w skali

roku nie była co prawda wysoka, ale zapewniała powodowi wzbogacenie. Powód przed wezwaniem strony pozwanej do zapłaty zwrócił się z pytaniem do biura (...)czy nastąpiło rozliczenie niniejszego zobowiązania. Biuro (...)prowadziło zaś rozliczenie podatkowe działalności gospodarczej prowadzonej przez J. C., co również potwierdza związek funkcjonalny pożyczki z działalnością gospodarczą. Gdyby bowiem powód nie udzielił pożyczki w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, to wszystkie rozliczenia – podobnie jak i samą kopię spornej umowy pożyczki – posiadałby w swoim miejscu zamieszkania, nie musiałby zatem zwracać się do biura (...).

Ponadto wobec faktu iż powód nie przedstawił oryginału umowy pożyczki a pozwany konsekwentnie zarzucał iż była ona dokonana w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej i w celach zarobkowych w związku ze współpracą gospodarczą z pozwaną spółką , a także w świetle przedłożonych „wersji” tej samej umowy , odnalezionej przez K. S. (2) , kopia przedłożona przez powoda do akt budzi wątpliwości co do swej autentyczności i nie może być podstawą ustaleń w zakresie określenia podmiotu udzielającego pożyczki .

Wreszcie podnieść należy iż samo sformułowanie „(...)...J. C., czy też użycie innej nazwy obok nazwiska , w świetle prawa cywilnego nie ma znaczenia , skoro przedsiębiorca jest osoba fizyczna i tylko ona a nie , np. (...).

W świetle powyższych okoliczności należy uznać iż zachodził normalny, funkcjonalny związek między sporną umową pożyczki a działalnością gospodarczą powoda prowadzoną pod nazwą (...)(...). Pożyczka z dnia 27 sierpnia 2007 r. choć nie mieściła się w zakresie stale podejmowanych przez powoda działalności, to czynnością taką być nie musiała (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., II CSK 544/11, LEX nr 1212807). Istotnym jest natomiast, że sporna pożyczka nie była pożyczką jednorazową, jej cel był ściśle związany z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą w postaci (...)oraz była udzielona w celu osiągnięcia zysku. Powyższego nie zmienia fakt udzielenia pożyczki z osobistego rachunku bankowego, tym bardziej że kwota stanowiąca przedmiot pożyczki pochodziła właśnie z działalności gospodarczej, w szczególności ze zbycia przez powoda przedsiębiorstwa w postaci (...). Powód ujawniał również nonszalancki stosunek do określenia terminu zwrotu pożyczki (jak podkreślał termin zwrotu miał być związany z samym nabyciem nieruchomości przez stronę pozwaną, a termin zwrotu pożyczki w umowie miał być ujawniony tylko dlatego, że jakiś być musiał), zmiany umowy pożyczki w postaci przedłużenia terminu zwrotu pożyczki (zmiana miała zostać dokonana w formie ustnej) oraz zwrotu pożyczki (nie dochodził jej zwrotu przez długi czas, gdyż strony w dalszym ciągu prowadziły współpracę gospodarczą).

Z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało, iż świadczenie (...) Sp. z o.o. w B. z tytułu umowy pożyczki z dnia 27 sierpnia 2007 r. powinno być spełnione na rzecz J. C. do dnia 1 kwietnia 2008 r., albowiem taki termin płatności strony umowy pożyczki określiły w jej treści. Powód zaś nie udowodnił, aby termin zwrotu pożyczki miał przypadać na inny dzień, ewentualnie aby strony dokonały skutecznie zmiany terminu zwrotu pożyczki. Zmiana umowy zawartej w formie pisemnej, w myśl dyspozycji art. 77 § 1 k.c., mogła bowiem nastąpić przy dochowaniu formy pisemnej.

Według ogólnej reguły z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia majątkowego. Wymagalność zaś roszczenia oznacza możliwość żądania zaspokojenia roszczenia po nadejściu terminu płatności. Roszczenie powoda stało się więc wymagalne co najmniej z dniem, w którym upłynął termin jej płatności tj. dnia 2 kwietnia 2008 r. Trzyletni termin przedawnienia roszczenia strony powodowej rozpoczął swój bieg z dniem 2 kwietnia 2008 r., upłynął zatem dnia 2 kwietnia 2011 r. Pozew wniesiony został natomiast w dniu 6 listopada 2012 roku, a więc po upływie okresu przedawnienia, w związku z czym strona pozwana stosownie do treści art. 117 § 2 k.c. mogła skutecznie uchylić się od zaspokojenia dochodzonego przez powoda roszczenia.

Rozważenia wymagała również skuteczność złożonego przez (...) Sp. z o.o. w B., reprezentowaną przez ówczesnego prezesa zarządu K. S. (1), oświadczenia z dnia 21 maja 2012 r. o uznaniu długu.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Na skutek złożonego przez powoda wezwania do zapłaty, strona pozwana potwierdza wysokość zadłużenia wskazaną w wezwaniu wraz z odsetkami w kwocie 231 899 zł na dzień 20 maja 2012 r. oraz zapewniła o zwrocie kwoty zadłużenia wraz z odsetkami do dnia 31 maja 2012 r.

Jest jednak oczywiste, że przerwanie biegu przedawnienia przez uznanie roszczenia może dotyczyć wyłącznie roszczenia nieprzedawnionego. Zatem uznanie, które nastąpiło po przedawnieniu roszczenia, nie mogło przerwać biegu terminu przedawnienia.

Jednocześnie przedmiotowe uznanie przedawnionego roszczenia nie zawierało oświadczenia o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, zrzeczenie takie nie wynikało również z treści złożonego przez pozwaną spółkę oświadczenia.

Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lipca 2004 r., V CK 620/03, Lex nr 137673 - jednostronną, prawo kształtującą czynnością prawną. Jeśli zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest oświadczeniem woli, to należy do niego stosować wszystkie reguły dotyczące składania oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego wolą. Jest poza sporem, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie wymaga żadnej formy. Jak każde oświadczenie woli (art. 60 k.c.), zrzeczenie się zarzutu przedawnienia może nastąpić w sposób wyraźny lub dorozumiany. W rachubę wchodzi więc każde zachowanie się dłużnika, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny.

W niniejszym przypadku żadne zachowania strony pozwanej nie dają podstaw do przypisania Spółce zamiaru zrzeczenia się korzystania z zarzutu przedawnienia dochodzonych roszczeń. Oświadczenie wymienia co prawda kwotę należności przedawnionej wraz z odsetkami oraz termin jej zapłaty, ale nie zawiera wyraźnego zamiaru rezygnacji przez dłużnika z możliwości podniesienia wobec wierzyciela tego zarzutu. W końcu także sam powód nie upatrywał w uznaniu roszczenia z dnia 21 maja 2012 r. oświadczenia w postaci zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, co potwierdza przyjęty przez Sąd charakter tegoż dokumentu.

Wobec skutecznego podniesienia przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia powództwo nie mogło zostać uwzględnione .

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c., Sąd uchylił przedmiotowy nakaz zapłaty wobec (...) Sp. z o.o. w B. i w tej części powództwo oddalił, o czym orzeczono jak w pkt. 1 sentencji.

Orzeczenie o kosztach w pkt. 2 sentencji wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego Sąd zasądził od powoda jako strony która przegrała sprawę kwotę 7 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu stronie pozwanej. Na koszty te składa się opłata skarbowej od udzielonego przez stronę pozwaną pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7 200 zł. Koszty zastępstwa zostały ustalone w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Sąd ustalając należne pełnomocnikowi strony pozwanej wynagrodzenie – stosownie do treści § 2 ust. 1 w związku § 6 pkt 3 Rozporządzenia zastosował stawkę minimalną dla danej wartości przedmiotu sporu.

Orzeczenie o kosztach procesu w pkt. 3 sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 7 grudnia 2012 r. strona pozwana została zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych w całości. Stosownie zatem do treści art. 113 wymienionej ustawy zasadnym było nałożenie na powoda, jako na stronę przegrywającą, obowiązku uiszczenia brakującej opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w wysokości 16 312 zł.